ס) זכחים היב:. ו) ובמלבר ט) ושמו"ל ז הן, י) ודף מג.ז. ל) וכש"ש מס"וז ל) [שס], מ) והמגיש מנחה. רש"ל, נ) [ל"ל בלחס], מ) [ע" מוס' מנחות יח. ד"ה לא מלח]:, ע) [דף כ.],

2. וַיַּעַמֹד פִּינָחָס וַיְפַלֵּל

3. פִּינְחָס בֶּן אֶלְעְזֶר בֶּן אַהְרֹן הַכּהֵן הַשִּׁיב אֶת חֲמְתִי מֵעל בְּנֵי יִשְׂרְאֵל

במדבר כה יא במדבר כה יא 4. לָבֵן אֱמֹר הְּנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שַׁלוֹם:

גליון הש"ם רש"י ר"ה המליא לשון לא תמולה. ע" תוי"ט פ"ז מ"ה דפרה מ"ט בשם :הערוך

לעזי רש"י .[אישטנ"ק].

מוסף רש"י

לאלהיו ויכפר: ד' מאות וכו'. זרזיר

המתנה: או פיש. עד שתשש כחו:

אלקום עמו. שכל הקמות שלו:

ופנחם לא היה יודע. שהקדוש ב״ה

ששמו מלך אלקום עמו שלא היה

לריך להמתין שיתשש כחו. ונראה בעיני שהתיבה הואת לשון ערבי שכל פתיחת

תיבותיהן אל: ששים. ואין לדבר רמז

במקרא: שנעשה. בילים שלו כבילים

מוזרות שהוקלש ונתבלבל שכבת זרע

שבתוכו מרוב בעילות: והיא נחמלאה.

שכבת זרע כערוגה מלאה מים:

מושבה. מקום מושבה שהיתה רחבה

ביותר: וקבר שלה. פתיחת רחמה: שכובה בחביה. שלוה חליה חל תשמעי

אלא לגדול שבהס: כום בי עם זה.

שחוט אותם ע"י: והיינו דאמרי

נסנהיו ויכפר: ד' מחום וכן: זרויר בגימטרית הכי הוו: מתנים. לשון שפיטם אבי אמו כרי. כדכתיב כהן און (ל"ל מדין) כומר (רשב"ם ב"ב קט:). מי שלקה ושנה. שלקה שתי פעמים על שתי עבירות פעמים ענ קתי עבירות (לעיל פא:). ב"ד מכניסין אותו לכיפה. הם חזר וחטה בשלישית, דמחזקינן ליה ברשיעה בתרי זימני שלקה (יבמות (זבחים וגו' (זבחים קיב:). והפותת. מנחת מחפה המגיש. בחוך, והיא טעונה הגשה בפנים בקרן מערבית דרומית כמשפטה (שם). המטיב את הנרות. מדשן

נשען והולך על מקלו. על העץ לבדו בלי הברזל שלא יהיו מכירים אי לשיל מה, בי בייב קט:
בו בני שבטו שלהרוג הוא בא: היכן מלינו כו'. כלומר אתם
בו בני שבטו שלהרוג הוא בא: היכן מלינו כו'. כלומר אתם מפקירים עלמכם אחר בנות מואב אני למה לא אעשה כמותכם וכי שבט שלי גדול משלכם שאהיה פרוש וטהור יותר מכולכם כיון

ששמעו כן אמרו הניחו לו ליכנס לקובה שאף הוא רוצה כמותינו: נשען והולך על מקלו וכיון שהגיע אצל לרכיו. תשמיש: החירו פרושין את שבמו של שמעון אמר היכן מצינו ששבמו הדבר. ודחי מותר לעשות כן שהרי של לוי גדול משל שמעון אמרו הניחו לו פנחם עשה כמותינו כך אמרו אף הוא לעשות צרכיו נכנם התירו פרושין העומדים שם כשראו שנכנם: שהיה את הדבר א"ר יוחנן ששה נסים נעשו לו לפנחם אחד שהיה לו לזמרי לפרוש ולא לו לפרוש. מן האשה ושוב אין ניתן תורה אור השלם להורגו: לדבר. לזעוק לאנשי שבטו 1. וַיְהְיוּ הַמַּתִים בַּמַגפָה פירש ואחד שהיה לו לדבר ולא דבר ואחד לסייעו: שלוון בולרותו ובנקבותה. וראו אותם דבוקים זה בזה וידעו שכוון בזכרותו של איש ובנקבותה של אשה שניתן רשות לקנאי לפגוע בו ולא ותּעצר המגפה: ואחד שלא נשמטו מן הרומח ואחד שבא יאמרו שנאה היתה בלבו עליו: שלא מלאך והגביה את המשקוף ואחד שבא נשמטו. לפרוש זה מזה עד שראו מלאך והשחית בעם בא וחבמן לפני שהרגם בדין: והגביה את המשקוף. המקום אמר לפניו רבש"ע על אלו יפלו כ"ד והוליאן נדבקים ולא הולרך להשפיל לא פגיתי בעי בני בני בליתי את בני הרומת וישמטו: ואחד שבא מלאך ישראל בפגאתיי אלף מישראל שנאמר יויהיו המתים במגפה והשחית. והוטרדו בני שבטו ולא הרגו לפנחם: פלילות. ריב: בן קנאי. משבט לוי שקינא במעשה דינה דכתיב (בראשית לד) הכזונה יעשה את אחותנו: בן 5. וְרְזִיר מְתְנַיִם אוֹ תְּיִשׁ משיב חמה. אהרן במעשה דקרח משיב חמה. אהרן במעשה דקרח דכתיב כי ילא הקלף¹⁰ וכתיב ויתן את 6. וְלֹא יָבֹאוּ לְרְאוֹת הקטורת¹⁰: אבי אמו. יתרו דאלעזר בְּבְּלַע אָת הַּקּרְשׁ וְמַתוּוּ אבי פנחם לקח מבנות יתרו דכתיביו ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ומפרש באגדהש פוטיאל זה יתרו שפיטם עגלים לעבודת כוכבים ואמרו בסוטה י פוטיאל זה (בנו של)ם יוסף שפטפט בילרו ומשנינןם אי אבוה דאמיה מיתרו אמיה דאימיה מיוסף אי אבוה דאימיה מיוסף אימיה דאימיה מיתרו דיהא נמי דכתיב פוטיאל ולא פוטאל: וראויה לפרה זו. שעשה פנחס: שתהא אגם, ברכה. מכפרת לעולם. דכתיב (במדבר כה) לברית כהונת עולם תחת אשר קנא

היוצק והבולל. הא דלא חשיב מולק משום דפטור מולק נפקא לן בפרק השוחט והמעלה (זכמים דף קו. ושם) מדכתב אשר שחט על השוחט הוא חייב ולא על המולק אבל כל הני דהכא נפקא

לן בפ׳ בתרא דובחים (דף קטו: ושם) מדכתב אשר יעלה מה העלאה

שהיא גמר עבודה וכו' והולכה לא חשיב משום דאפשר לבטלה לשחוט בלד המזבח ולזרוק ומיהו קשיא ליתני נותן שמן ופתילה במנורה שיש אחריה הדלקה ופטרי׳ בהו זר בפ׳ ב' דיומא (ד' כד. ושם) מהאי טעמא דיש אחריהן עבודה ומהדלקה גופה לא קשה דלאו עבודה היא כדאמר סתס: המולח והמניף והמגיש. לא דק דתנופה והגשה קודמת למליחה כדתניא ים הניף והגיש קמן ומלח והקטיר ועוד אמרינן בהקומך רבהש וכי ס"ד שור קרב אלל המובח גבי לא מלח והיינו משום שהיתה המליחה אחר התנופה והגשה:

631

ארבעה ועשרים אלף והיינו דכתיב יויעמד פנחם ויפלל אמר רבי אלעזר ויתפלל לא נאמר אלא ויפלל מלמד כביכול שעשה פלילות עם קונו בקשו מלאכי השרת לדחפו אמר להן הניחו לו קנאי בן קנאי הוא משיב חימה בן משיב חימה הוא ∘התחילו שבמים מבזין אותו ראיתם בן פומי זה שפימם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים והרג נשיא שבט מישראל בא הכתוב ויחסו יפנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן א"ל הקב"ה למשה הקדם לו שלום שנאמר ילכן אמור הנגי גותן לו את בריתי שלום וראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם אמר רב נחמן אמר רב מאי דכתיב יזרזיר מתנים או תיש ומלך אלקום עמו ד' מאות ועשרים וארבע בעילות בעל אותו רשע אותו היום והמתין לו פנחם עד שתשש כחו והוא אינו יודע שמלך אלקום עמו במתניתא תנא ששים עד שנעשה כביצה המוזרת והיא היתה כערוגה מליאה מים אמר רב כהנא ומושבה בית סאה תני רב יוסף קבר שלה אמה אמר רב ששת לא כזבי שמה אלא שוילנאי בת צור שמה ולמה נקרא שמה כזבי שכזבה באביה ד"א כזבי שאמרה לאביה כום בי עם זה והיינו דאמרי אינשי בין קני לאורבני שוילנאי מאי בעיא בהדי קלפי דקני שוילנאי מאי בעיא גפתה לאמה א"ר יוחנן חמשה שמות יש לו זמרי ובן סלוא ושאול ובן הכנענית ושלומיאל בן צורי שדי זמרי על שנעשה כביצה המוזרת בן סלוא על שהסליא עונות של משפחתו שאול על שהשאיל עצמו לרבר עבירה בן הכנענית על שעשה מעשה כנען ומה שמו שלומיאל בן צורי שדי שמו: כהן ששימש במומאה: בעא מיניה רב אחא בר הונא מרב ששת כהן ששימש במומאה חייב מיתה בידי שמים או אין חייב מיתה בידי שמים א"ל תניתוה כהן ששימש בטומאה אין אחיו הכהנים מביאין אותו לב"ד אלא פירחי כהונה מוציאין אותו חוץ לעזרה ופוצעין את מוחו בגיזרין ואי ס"ד מחייב בידי שמים לישבקיה דליקטול בידי שמים אלא מאי אינו חייב מי איכא מידי דרחמנא פטריה ואנן ניקום וניקטול ליה ולא מוהתנן מי שלקה ושנה ב"ד מכניסין אותו לכיפה רחמנא פטריה ואנן קטלינן ליה האמר ר' ירמיה אמר ר"ל במלקות של כריתות עסקינן דגברא בר קטלא הוא והא גונב הקסוה האמר יחבר יהודה בכלי שרת עסקינן ורמיזא ילא יבואו לראות כבלע את הקדש ומתו והא המקלל את הקוסם הא תני רב יוסף יכה קוסם את קוסמו דמיחזי כמברך את השם והא בועל את הכותית הא אקריוה לרב כהנא בחלמיה ואדכריה רב לגמריה איתיביה סאחיוצק והבולל והפותת המולח המניף המגיש והמסדר את השולחן המטיב את הנרות והקומץ והמקבל דמים בחוץ פטור ואין חייבין עליהן

אינשי. על שם כזבי אומרים דבר זה: בין קני לאורבני. מקום יחוד: אורבני. ערבה דקה הגדלה בין האגמים אשטוינ"א בלע"ז: מאי בעי. ודאי משום זנות הלכה לשם: בהדי קלפי דקני. קליפות הקנים: שוילנאי מאי בעיא. ודאי משום זנות הלכה שם: גפחה לאמה. הנאיפה אמה כלומר הוליאה שם גפייתה על אמה שכיון שזינתה קורין אותה זונה בת זונה: הסליא. גרם שיזכרו ויספרו ° לשון לא תסולה (איוב כח) המסולאים בפו (איכה ד) שהיו מעריכין עלמן בפז ואת זה ואת משפחתו סלו בניאופים. ל"א גרם לחפש ולדקדק אחר עונם לשון מסלסל בשערו (מיר דף ג.): מעשה **כנטן.** זמה כדאמרינן בערבי פסחים (דף קיג:) ה' דברים לוה כנען את בניו ואהבו את הזמה: הא אקריוה לרב כהנא בחלמיה. יכרת וגו' אלמת בר כרת הוא: **היולק.** שמן על מנחה: ו**הבולו.** בשמן: והפוחם. פתים לאחר אפייתה כגון מנחת מחבת ומרחשת ומאפה תנור שהן באות אפויות: מ) והמניפה והמגישה. בקרן מערבית דרומית כנגד חודה של קרן כדאמרי׳ בסוטה בפ׳ ב׳ (ד׳ יב:) והמסדר שלחן 🌣 ולחם הפנים: בחוץ. אם עשה אחת מאלו בחוץ: פטור. דלא חייב כרת אלא שוחט דכתיב (ויקראיז) אשר ישחט וגו' ומעלה דכתיב (שם) אשר יעלה עולה וזורק דאתרבי מדם שפך [שם] בפ"ד (לעיל דף לד:) וכל הני דיש אחריה עבודה אמעיט בפ' בחרא דובחים (דף קטו:) מה העלאה מיוחדת שהוא גמר עבודה אף כל שהוא גמר עבודה: